

Un Pom sădit lângă un izvor de apă

“Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștelesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.” – Psalm 1:1-3.

Cu cât mai mult noi ne adâncim în cercetarea legilor care guvernează lumea firească și cea spirituală, cu atât mai mult noi le găsim în armonie una cu cealaltă. Prin urmare noi concludem - că ambele își datorează existența lor unuia și aceluiași autor. Omul fireesc probabil va pune pe locul întâi legile naturii, dar omul lui Dumnezeu știe - că legile spirituale sunt mai importante. De fapt, se pare că Dumnezeu, în realitate a aranjat toate lucrurile în natură în acest fel, pentru a ne face mai clare înțelegerii noastre, marile adevăruri spirituale, care altminteri ar putea fi dincolo de înțelegerea noastră.

Noi găsim multe astfel de exemple în Scripturi. De exemplu, națiunea lui Israel este deseori simbolizată ca un lemn de viță, un lemn care este aproape nefolositor cu excepția unei singure sale destinații, producerea roadelor. Să privim în cartea lui Ezechiel capitolul 15 și să vedem ce spune profetul: “Cuvîntul Domnului mi-a vorbit, astfel: “Fiul omului, ce are lemnul de viță mai mult decît orice alt lemn, vițele de vie mai mult decît cele ce sînt printre copacii din pădure? Ia oare cineva din lemnul acesta, ca să facă vre-o lucrare?” - Cine se va gîndi să ia un lemn de viță și să facă ceva din el! - “Face cineva din el vre-un cîrlig de ațrnat ceva în el? Iată că este pus pe foc să ardă; după ce îi arde focul cele două capete și mijlocul, mai poate fi el bun de ceva? Iată, cînd era el întreg, nu se putea face nimic din el; cu cît mai puțin acum, după ce l-a mistuit și l-a ars focul, s-ar mai putea face vre-o lucrare din el? Deaceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: “Ca lemnul de viță dintre copacii din pădure, pe care-l pun pe foc să-l ard, așa voi da și pe locuitorii Ierusalimului””. Domnul ar putea face vița un copac mare ca și Bradul sau Cedrul, dar El nu a ales să facă așa, fără îndoială pentru că El a dorit să ne arate scopul Său cu privire la națiunea lui Israel, și anume, că singurul scop principal pentru care El I-a ales, a fost că ei puteau aduce roadele sfințeniei: “Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decît să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe cari ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” – Deuteronom 10:12, 13.

Profeția lui Ezechiel s-a împlinit în anul 70 A. D, cînd națiunea lui Israel a fost pusă pe focul strîmtorării și distrusă. Domnul nostru Isus ne explică cauza în Matei 21:43: “Deaceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu, va fi luată de la voi, și va fi dată unui alt neam, care va aduce roadele cuvenite” – roadele sfințeniei.

Creștinătatea a făcut aceeași greșeală în această privință ca și Israelul natural. Ca și națiunea lui Israel, națiunile Creștine s-au sprijinit pe puterea lor proprie și pe înțelepciunea lor proprie în loc de cea a Domnului și ele au devenit mari în ochii lumii. Ei n-au văzut că singurul scop principal pentru care Domnul I-a ales este că ei ar trebui să aducă roadele sfințeniei, după cum explică Apostolul: “Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” – 1 Tes. 4:3. Pentru acest motiv, Domnul le varsă și dă Împărăția unei națiuni, care aduce roadele dorite, națiunii sfinte, răscumpărată din orice neam și limbă și popor, disprețuită și respinsă de oameni, dar aleasă de Dumnezeu. “De pildă, fraților, uitați-vă la voi, cari ați fost chemați. Printre voi nu sînt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sînt, ca să nimicească pe cele ce sînt; pentru că nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” – 1 Cor. 1:26-29.

Ca să fim din poporul Domnului, noi trebuie nu numai să credem în Domnul, dar de asemenea trebuie să și suferim pentru cauza Lui (Fil. 1:29); noi trebuie să ne negăm de sine și să ne luăm crucea zilnic și să-l urmăm. Cei care fac astfel sunt Israelul adevărat, adevărata viță. Ei sunt națiunea care va moșteni Împărăția cerurilor. De ce? Deoarece ei au recunoscut că ei nu trebuie să se bizuie pe înțelepciunea lumească, puterea lumească, poziția lumească, sau pe orice altceva ce ar putea oferi această lume, dar că sprijinul lor trebuie să fie total pe Domnul; și ei se sforțează cu ajutorul Său să cultive roadele sfințeniei. Deoarece Isus împreună cu ucenicii săi a urmat această cale, El a putut spune: “Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul”. “Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele” – Ioan 15:1, 5.

Un Pom sădit lângă un izvor de apă

Pomul descris în Psalmul întâi, spre deosebire de butucul menționat de Isus și Ezechiel, totuși nu se referă la națiunea lui Israel, ci la personalitatea omului lui Dumnezeu. La prima vedere s-ar părea straniu că Dumnezeu, ar compara un om cu un pom; dar din întrebuintarea ilustrației de către Psalmist, este evident că ar trebui să fie un adevăr care ar sta la baza acestuia, și care ar sprijini și ar susține aceasta, și dacă noi doar am găsi care este acest adevăr, fără îndoială că noi am fi îmbogățiti spiritual prin el.

Un pom sădit lângă un izvor de apă posedă, de obicei, viață din abundență, deoarece el are acces la apă și absoarbe din belșug apă. Dacă același pom ar fi transplantat în pustiu, ar muri repede din neajuns de apă. Deci tot astfel este și cu omul lui Dumnezeu. Doar când el are acces la izvoarele apei adevărului, la Cărțile Bibliei, el poate crește spiritual, și cu cât mai mult adevăr el absoarbe și folosește, cu atât mai multă vitalitate el capătă.

Înainte de a fi un pom, mai întâi trebuie să fie o sămânță, și acea sămânță trebuie să fie semănată într-un pământ pregătit. Dacă pământul este tare și dur el necesită să fie fărâmițat, dar el nu necesită întotdeauna o astfel de prelucrare minuțioasă. În parabola semănătorului, Domnul nostru ne spune despre diferite feluri de pământ, și spune că pământul bun a fost o inimă sinceră și curată. Pregătirea pământului înseamnă procesul prin care noi venim la înțelegerea că nu putem fi prin noi înșine plăcuți Domnului, și că, de aceea, noi avem nevoie de un Salvator. Dacă, în timp ce suntem în această atitudine a minții și a inimii, ne întoarcem și ne îndreptăm spre Dumnezeu ca să avem credință în Dumnezeu prin Isus Hristos, și fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, atunci noi suntem gata și pregătiți să primim sămânța, Cuvântul privitor la Împărăție, în inimile noastre, și devenim Noi Creații în Isus Hristos. Prin urmare pământul în care este semănată sămânța este - mintea și inima îndreptățită.

Sămânța, după cum a explicat Isus, în Matei 13:19, este Cuvântul privitor la Împărăție, vestea bună că Împărăția lui Hristos urmează să fie stabilită pe pământ, și că, dacă numai ne negăm de sine și luăm crucea noastră în fiecare zi și-L urmăm pe Hristos, noi vom fi comoștenitori cu El în acea Împărăție, pentru marele scop de binecuvântare a tuturor familiilor de pe pământ spre slava lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului său Isus Hristos. Dacă sămânța este primită în mod potrivit într-o inimă cinstită și curată, în același timp ea va începe să încolțească și să prindă rădăcini. Rădăcina reprezintă - credința Noii Creații.

Sunt două trepte, nivele sau grade ale credinței, credința îndreptățirii și credința consacrării. De la Domnul nostru Isus nu se cerea să facă primul pas, deoarece El niciodată nu a fost altceva decât drept, curat și fără pată, dar El S-a consacrat pe Sine prin credință. El avu o astfel de credință în Tatăl Său din ceruri, încât El Își găsea plăcerea în a face voia Sa, chiar dacă El știa că aceasta înseamnă predarea tuturor drepturilor Sale de viață ca ființă umană, că El va fi șters din existență, și că Puterea nemaipomenită a lui Dumnezeu va fi necesară pentru a-L învia din morți la o nouă natură, Natura Divină (Efeseni 1:19, 20). Aceasta nu necesită tot o așa de mare credință în cazul nostru, deoarece Hristos a fost cel dintâi din învierea morților (Fapte. 26:23). El a fost Înaintemergătorul și ne-a lăsat exemplu, și noi știm ce a făcut Tatăl nostru Ceresc pentru El, și că El este din plin capabil și dornic s-o facă și pentru noi.

Aceste două trepte ale credinței sunt arătate în capitolul 5 din Romani. În primul vers ni se spune că prin credință noi suntem îndreptățiți și astfel avem pace cu Dumnezeu; și apoi în versetul următor, ni se spune mai departe, că tot prin credință avem acces în acest har în care noi suntem, harul sau favoarea sfințirii, și astfel avem speranța gloriei lui Dumnezeu. Prima etapă a credinței, prin care noi suntem îndreptățiți, reprezintă pregătirea pământului, a inimii. Dacă sămânța, Cuvântul sau vestea bună a Împărăției, este primită în mod potrivit într-o astfel de inimă și prinde rădăcină, atunci Noua Creatură este concepută. Rădăcina este credința Noii Creații, a doua treaptă a credinței, credința consacrării. Acesta este un început mic care eventual, dacă îi este permis să crească, va crește într-un copac matur fructifer și roditor - omul lui Dumnezeu, Noua Creatură în Hristos Isus.

Când sămânța copacului roditor este însămânțată, ea răspîndește niște cîrcei mici pentru a absorbi apa și multele minerale sau elemente pămîntești care au fost dizolvate de apă. Mai apoi mica tulpină răsare și se ivește deasupra pământului. Această mică tulpină apoi răspîndește mici ramuri, care împreună cu rădăcina și tulpina cresc mai groase, mai mari și mai puternice an după an. Când ramurile se acoperă cu frunze și în cele din urmă cu muguri, flori și fructe, noi avem copacul matur fructifer și roditor.

Noua Creatură Comparată cu un Pom

Fie ca noi acum să luăm în considerare multele părți ale pomului în detaliu și să le comparăm pe acestea cu variatele trepte în dezvoltarea Noii Creații, după cum sunt ele prezentate în 2 Petru 1:5-7, și vom fi impresionați de minunata potrivire a ilustrației, pe care, sub conducerea Spiritului Sfînt, o folosește Psalmistul în textul nostru.

Cuvintele Apostolului sunt: "De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră virtutea; cu virtutea, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni" – (Cornilescu revizuită).

Rădăcina Credinței

Prima dintre haruri este rădăcina credinței. Ca și la rădăcina pomului, ramurile ei sunt la început subțiri și mici, dar ele cresc și se răspîndesc în toate direcțiile cu o continuă creștere a Noii Creații.

Rădăcina pomului are două funcții:

(1) Aceasta este o parte a pomului care *se ține, se agață sau se sprijină de pământ*. La început această legătură, sau germinare, este foarte firavă, astfel încât chiar un copil o poate rupe; dar puțin câte puțin, când copacul este mare, se va cere o unire a puterii a mulți oameni puternici pentru a o rupe. La fel este și cu credința noastră ca Noi Creații. Credința este aceea care se ține, se agață de pământ, de mintea și inima îndreptățită. La început, când credința noastră este mică, noi am fi ușor zmulși, dacă Domnul nu s-ar îngriji de noi în această stare ca și în toate celelalte. Treptat împreună cu dezvoltarea noastră spirituală, multe ramuri sau sfere ale credinței noastre cresc și se răspîndesc și se extind într-atît încît se înfig cît mai stabil și se stabilesc cît mai ferm în inimile noastre. Unele din ele se agață de acea parte a minții sau a inimii care ne controlează gîndurile, astfel că noi ne apropiem tot mai mult de punctul să gîndim cum gîndea și Isus; altele se agață de acele părți ale minții sau ale inimii noastre care ne controlează vorbirea noastră și conduita în general, astfel că noi treptat ne apropiem de punctul de a vorbi cum a vorbit și Isus, și să umblăm cum a umblat și El. Cu cît mai mult crește credința noastră și cu cît mai ferm ea se înfige și se stabilește în inima noastră, cu atît suntem mai capabili de a rezista și a ne împotrivi atacurilor dușmanului. Credința este marele fundament al harului, unul fără de care ar fi imposibil pentru noi de a crește. “Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu” – Evrei 11:6.

(2) O altă funcție a rădăcinii este *absorbirea apei din pământ și a multelor elemente pămîntești sau minerale din pământ, care pot fi dizolvate de apă și care sunt de folos pentru creșterea pomului*. Apa alcătuiește trei pătrimi din greutatea majorității plantelor. Prin urmare ea este esențială. Dacă pomul va fi lipsit de ea chiar numai pentru o zi, el va începe a se vesteji. Venind din “izvoarele de apă”, lîngă care este sădit pomul, apa se strecură în pământ, caută feluritele elemente pămîntești care sunt acolo, și atunci este absorbită de rădăcină. Toată apa care intră în structura pomului vine prin rădăcină; nimic din ea nu intră prin altă parte, nici chiar prin frunze.

Izvoarele de apă prin care Noua Creatură este cultivată, sunt diferitele cărți ale Bibliei, și apa Adevărului din ele pătrunde în inima noastră, prin canalele ochilor și urechilor noastre. Cînd acestea intră în inima noastră, ele caută diferitele elemente naturale pe care le găsește acolo, și treptat le dizolvă. Una din aceste elemente este ambiția, care îl conduce pe omul firesc să se străduie să fie mare în această lume, a-și face un nume pentru sine, și a-și acumula bogății, etc. Totuși cît de plăcut n-ar fi acesta din punctul de vedere lumesc, acesta este un principiu greșit în ceea ce îl privește pe omul lui Dumnezeu; dar cînd Adevărul intră în inimă, elementul natural al ambiției treptat se dizolvă, și în timp ce devine absorbită împreună cu apa Adevărului, ea este transformată dintr-o ambiție pămîntească într-o ambiție spirituală, o ambiție cerească. Ambiția spirituală conduce noua Creatură spre a se strădui a plăcea lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce pot gîndi oamenii despre el; ea îl conduce spre a strînge pentru el comori în cer, și îl face “gata de orice lucrare bună”, pentruca el să poată fi socotit vrednic de a deveni co-moștenitor cu Isus Hristos, și astfel să fie în stare și capabil să satisfacă dorințele inimii sale în preamărirea lui Dumnezeu și în ajutarea în binecuvîntarea tuturor familiilor pămîntului.

Un alt element natural sau firesc este cel al combativității, pe care mulți din noi îl posedă într-o măsură mai mare sau mai mică. Omul firesc care are calitatea de combativitate este capabil de a fi foarte criticabil sau supărător, dar cînd un astfel de om devine o Nouă Creatură în Hristos, Adevărul găsește combativitatea naturală în inima sa și treptat o dizolvă, și în timp ce ea este absorbită de credința Noii Creaturi, ea este transformată într-o combativitate spirituală. Această calitate este una dintre cele mai bune și frumoase, care poate fi posedată de către omul lui Dumnezeu, deoarece, dacă este dirijată potrivit, ea îl face în stare să ducă o luptă împotriva lumii, cărnii, și diavolului, și astfel să lupte lupta bună a credinței. Omul firesc își folosește combativitatea în lupta cu alții în folosul său; omul lui Dumnezeu își folosește combativitatea în lupta cu sine în folosul altora. Noi toți ar trebui să avem această calitate, cel puțin într-o măsură oarecare. Dacă noi nu posedăm această calitate de la natură, atunci avem nevoie de a ne ruga Tatălui Cerească să ne ajute. Voi știți cum grădinarul bun și iscusit adaugă pămîntului orice elemente i-ar lipsi, dacă acestea sunt necesare pentru creșterea copacului. Eu sunt sigur că Domnul ne va da orice elemente care sunt necesare creșterii noastre spirituale.

Rădăcina, deci, reprezintă credința noastră, și la fel după cum rădăcina este unica parte a copacului care absoarbe apa, tot astfel omul lui Dumnezeu primește Adevărul doar printr-un mijloc, și anume prin credința sa. Dacă cuiva îi lipsește credința, el nu va fi în stare să primească Adevărul. Aceasta ne explică faptul de ce atît de mulți ne spun că *Planul Divin al Vîrstelor* este cea mai complicată carte pe care au citit-o. Ei nu au rădăcina credinței în inimile lor. Dar Noua Creatură prin credința sa, poate și trebuie să absoarbă apa Adevărului. Dacă el este deposedat de ea doar pentru o zi, el începe a se vesteji, a se ofili și a se nimici.

Ce este în rădăcină, care îi permite să absoarbă apa cu elementele pămîntești dizolvate? Aceasta este seva și procesul de absorbție este numit endosmoză. Prin endosmoză se are în vedere legea naturală, prin care, atunci cînd un lichid mai rar sau mai diluat este separat de către un zid poros de un lichid mai concentrat, mai dens, ultimul îl absoarbe pe primul. Seva este mai densă ca apa din pământ și astfel ea absoarbe apa împreună cu toate elementele pămîntului dizolvate în ea prin intermediul rădăcinei. La fel, Spiritul Sfînt, (care, eu înțeleg că este reprezentat prin sevă) printr-un proces spiritual corespunzător endosmozei, absoarbe apa Adevărului împreună cu elementele naturale care au fost dizolvate de către Adevăr; și mijlocul prin care aceasta absorbție este efectuată - este credința noastră, rădăcina Noii Creații. În acest fel măsura spiritului Sfînt treptat crește în Noua Creatură, și la fel ca și seva care nu hrănește numai rădăcina dar care urcă și la alte părți ale pomului, tulpina, ramurile, frunzele, etc., și le nutrește pe fiecare, tot așa și Spiritul Sfînt astfel sporit în

măsură și în putere, dezvoltă în noi nu numai credința Noii Creații, dar de asemenea și alte haruri pe care le avem încă a le aprecia.

Uniți cu credința voastră – Virtutea

Dacă sămînța este semănată și prinde rădăcini, la început nimeni nu este conștient de faptul acesta. Noi nu putem spune: “Ah, Iată ! Sămînța a fost semănată și a prins rădăcină”, pînă ce mica rădăcină nu-și capătă tulpina și pînă cînd tulpina nu apare deasupra pămîntului. Tulpina este prima manifestație vizibilă. Aceasta ne aduce la al doilea punct. Apostolul Petru spune: “Uniți cu credința voastră - Virtutea”. Cuvîntul tradus aici prin “virtute” înseamnă în mod potrivit - “curaj, tărie morală” (vezi “Emphatic Diaglot” de Wilson). Cînd noi ne prezentăm corpurile noastre ca sacrificii vii Domnului, rădăcina credinței, primul pas al dezvoltării Noii Creații, este în inima noastră, dar la început nimeni nu cunoaște aceasta în afară de noi înșine. Alții nu pot cunoaște că Cuvîntul Adevărului a prins rădăcină în noi pînă ce nu am unit la credința noastră tăria, curajul, virtutea - fapta. Virtutea, curajul, fapta este prima manifestație vizibilă a Noii Creații. Dacă noi nu dezvoltăm faptele, credința noastră va muri; la fel ca și în cazul seminței naturale, dacă tulpina nu apare, rădăcina va muri.

Ce înseamnă această calitate a virtuții? Ea înseamnă curajul credinței noastre. Cînd noi adăugăm la credința noastră curaj, atunci noi nu numai că credem în inima noastră, dar de asemenea noi mărturisim cu limba noastră că Isus este Domnul nostru și aceasta se întîmplă cînd noi începem a spune aceasta oamenilor și a le arăta aceasta în viața noastră zilnică și a ne purta astfel încît alții să afle că noi suntem creștini. Nouă nu trebuie să ne fie rușine de Hristos. Dacă ne va fi rușine de El, și El se va rușina de noi, cînd va veni să se socotească cu noi. Eu îmi amintesc o zi, cînd stînd în tren, eu aveam cîteva tracte, pliante și broșuri în geanta mea. Credința mea mi-a spus să le înmînez pasagerilor, dar carnea s-a revoltat. Eu eram foarte aproape să cedez cînd mi-a venit în minte gîndul: “Nu vă fie rușine de Evanghelia lui Hristos”. Eu am scos pliantele din geanta mea și le-am privit. Și pe coperta celei de deasupra eu am văzut tocmai cuvintele care mi-au venit în minte: “Eu nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos”. Atunci credința avu victoria. Avînd acum curajul convingerilor mele, eu am împărțit pliantele și după toate acestea nu am găsit aceasta atît de respingător.

De ce ar trebui să ne fie rușine de Evanghelia lui Hristos? Ea conține vești atît de minunate. Săraca omenire gemîndă o așteaptă. Chiar dacă oamenii se vor rîde sau își vor bate joc de voi, sau vă vor persecuta pentru credința în Evanghelie și pentru proclamarea ei, puțin cîte puțin, în ziua cercetării, ei își vor aduce aminte de faptele voastre bune pe care le-au văzut, și vor slăvi pe Dumnezeu în numele vostru – 1 Petru 2:12.

Virtutea sau curajul este acel har care ne face în stare să răspîndim adevărul la alții și să ne modelăm viețile noastre după adevăr, și să perseverăm în ambele, în ciuda opoziției și de asemenea în ciuda repetatelor căderi. La început, cînd noi suntem doar plante tinere, ne aplecăm la orice suflare a adversității, dar puțin cîte puțin cînd noi creștem mai maturi, sîntem în stare să rezistăm la orice furtună care ar putea asalta credința noastră în Dumnezeu și în Adevărul Său.

Uniți cu virtutea – Cunoștința

Cînd începi a spune despre Adevăr altora, foarte curînd vei afla că nu îl poți explica atît de clar după cum ai vrea, și îți sunt puse astfel de întrebări la care nu poți răspunde. De exemplu, vei fi întreat: “Nu este aceasta o a doua șansă?” și “Nu va duce aceasta la păcat?”. Efectul acestora este de a te trimite din nou și din nou la izvoarele Adevărului, pentru a-ți îmbroșta memoria, și pentru a adăuga la virtutea ta – cunoștința; și în timp ce îți îmbroștezi memoria, îți vei găsi de asemenea și inima reîmbroștată și înviorată. Cu cît mai mult împarți Adevărul la alții, cu atît mai mult adaugi la cunoștința ta, și Adevărul devine pentru tine tot mai clar și mai prețios. În afară de aceasta, cînd începi a-ți modela viața în acord cu voia lui Dumnezeu, variatele experiențe prin care treci, opoziția pe care o primești, căderile pe care le ai, și toate multele încercări și dificultăți pe care va trebui să le înțîlnești pe calea îngustă, te vor trimite din nou și din nou la Cuvîntul lui Dumnezeu pentru instruire la fel ca și pentru mîngîiere și îndemnare.

După cum sunt multe ramuri într-un copac bun, tot la fel multe ramuri ale cunoștinței se cer a fi cultivate de către Creștinul adevărat, care dorește să fie conformat chipului lui Hristos. Căutînd a-L cunoaște pe Dumnezeu, caracterul Său glorios și planul Său minunat, și pe Hristos, întipărirea Ființei Tatălui, adevăratul Creștin își dezvoltă ramurile cunoștinței în direcția cerească. Alături de acestea el găsește necesar și plăcut să dezvolte ramurile cunoștinței privitor la Profeți și Apostoli și alți Sfinți ai Noului și Vechiului Testament, și încă și alte ramuri privitoare la roadele spiritului și la Făgăduințele Nespuse de Mari și Scumpe ale lui Dumnezeu. Pe lîngă acestea mai sunt încă multe altele! Incluzînd și pe cele mai inferioare sau de mai de jos, ramurile cunoștinței cu privire la șireteniile și vicleniile diavolului, și de asemenea cu privire la diferitele ispite, încercări și ademeniri care vin spre noi din partea lumii și din partea cărnii noastre. Noi trebuie să privim la acestea în așa fel încît să putem spune împreună cu Apostolul Pavel: “Noi nu suntem în ignoranță de înșelăciunile lui Satan”. Dacă credeți că nu este necesar să cunoașteți despre înșelăciunile diavolului nu veți fi

preîntîmpinați sau preveniți, și nefiind preveniți nu veți fi pregătiți și înarmați din vreme, cu rezultatul probabil că mai devreme sau mai târziu veți fi înfrînși de către adversar.

Totuși, ramurile mai inferioare, cele de mai jos, cu tendința de a crește mai spre pământ, sunt multe ramuri ale cunoștinței lumești, care nu sunt atât de importante ca și altele. Cu toate acestea ele sunt necesare într-o măsură oarecare pentru o adecvată înțelegere a Bibliei. De exemplu, noi ar trebui să cunoaștem ceva despre gramatica și însemnătatea cuvintelor. Este de asemenea de folos de a cunoaște puțin din Greacă, și probabil și puțin din limba Ebraică de asemenea, cel puțin câteva cuvinte pentru o înțelegere mai bună a Adevărului, și o cunoștință în geografie, istorie, botanică, etc., este adesea de folos pentru prinderea înțeleșului a multor ilustrații și aluzii istorice și geografice, atât de mult întâlnite în Scripturi.

Dar în timp ce unim la virtutea noastră – cunoștința, este esențial ca noi să trecem la următorul îndemn al Apostolului ca să:

Uniți cu Cunoștința – Înfrînarea (controlul de sine)

Dacă într-un copac nu sunt ramuri, acolo nu vor fi fructe, și ramurile mici vor aduce fructe mici. La fel este și cu Noua Creatură în Hristos. Fără cunoștința lui Dumnezeu și a Gloriosului plan de răscumpărare, Noua Creatură nu va aduce roadă, și dacă cunoștința va fi mică, și roadele de asemenea vor fi mici. Este evident deci, că noi ar trebui să cultivăm multe ramuri ale cunoștinței. Dar un pom roditor nu crește doar cu scopul de a da ramuri. Cît de bune și frumoase aceste ramuri ar putea fi, pomul trebuie să dezvolte roadele, pentru a-și justifica existența. Aceasta va necesita o curățare chibzuită. Un pom care nu este curățat este bun numai ca lemn. La fel, scopul pentru care omul lui Dumnezeu trebuie să dezvolte diferitele ramuri ale cunoștinței este ca el să poată la timpul potrivit să aducă o roadă abundentă de iubire, și pentru acest scop va fi necesară o pregătire și curățare atentă și grijulie.

În cazul Noii Creații, totuși – și aici analogia dintre pom și Noua Creatură nu se potrivește – mult este lăsat la libertatea voinței sale. Noua Creatură este tratată ca o ființă gînditoare, și se așteaptă de la ea să-și facă mult din curățarea sa. Pavel spune: “Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar cînd suntem judecați suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osîndiți odată cu lumea” – 1 Cor. 11:31, 32. Cu alte cuvinte, noi ar trebui zilnic să ne examinăm și să ne înfrînăm. Dacă nu o vom face, atunci noi nu vom folosi spiritul minții sănătoase și Domnul va trebui să ne curățe sau să ne pedepsească, să ne îndrepte, la fel ca și un grădinar iscusit și priceput ar fi trebuit să-și curățe pomul care nu are putere de gîndire de a se călăuzi, a se îndrepta și a se conduce singur.

Singurul scop al studiilor noastre trebuie să fie ca noi să ne arătăm aprobați înaintea lui Dumnezeu, ca un om care n-are de ce să-i fie rușine. Dezvoltarea diferitelor ramuri ale cunoștinței ar trebui să fie astfel controlate, ca noi să putem cultiva pe ele - roada iubirii. Iată pentru ce sunt ramurile; și motivul pentru care sunt atât de multe ramuri, este că acolo trebuie să fie mai multe roade.

De la noi se cere să exercităm controlul de sine sau înfrînarea, în special în privința ramurilor cunoștinței lumești. Într-un pom roditor natural, ramurile de mai jos tind să crească spre pământ. În același mod ramurile cunoștinței pămîntești sunt înclinate să crească spre pământ. Noi ar trebui să ținem minte ca să nu cultivăm aceste ramuri cu scopul – doar de a acumula cunoștință, și nici pentru alte scopuri pămîntești decît profesia sau serviciul nostru de zi cu zi (și aceasta la un nivel cît mai redus posibil), ci numai pentru scopul de a înțelege Cuvîntul lui Dumnezeu, și astfel să ajutăm la creșterea noastră spirituală. Este cel mai bine de a fi mulțumit în cea mai mare parte cu acea cunoștință pămîntească pe care am avut-o înainte de a deveni Noi Creații în Hristos Isus. Cu cît mai mult timp și energie noi devotăm pentru cultivarea ramurilor pămîntești, cu atât mai mult creșterea noastră spirituală poate fi oprită din avansare, și roada iubirii noastre poate deveni de o rea sau inferioară calitate. Frații pot fi de ajutor unul altuia în această privință. De exemplu, din studiul meu anterior a ramurii naturale a botanicii, eu mă stăruiesc să vă explic înțeleșul sau intenția Psalmistului și prin acesta îndemnul Apostolului Petru, astfel ca să fie sprijinită creșterea noastră spirituală, a mea și a voastră.

Noi am văzut, deci, că un pom care nu este curățat este bun doar ca lemn și merge la lemnărie. El poate deveni mare și impunător, dar fructele sale sunt rare și de proastă calitate. La fel este și cu Noua Creatură, dacă ea nu exercită controlul de sine, căci - “Cunoștința îngîmfă, dar dragostea zidește”.

Controlul de sine trebuie să fie exercitat de asemenea pentru a ține subordonat corpul, astfel ca noi să nu fim potriviți sau conformați acestei lumi dar ca să fim transformați prin înnoirea minții noastre, pentru a arăta care este voia lui Dumnezeu – cea bună, plăcută și desăvîrșită și acceptabilă. Controlul de sine este necesar ca noi să nu fim excesiv descurajați prin căderile și greșelile noastre, și nici să ne slăvim sau înălțăm prin succesele noastre. Ea este necesară pentru a ne preveni și împiedica, de a nu ne îndepărta de pe calea îngustă prin eșecuri sau persecuții, sau de a nu deveni plini de mîndrie din cauza laudei.

Uniți cu Înfrînarea – Răbdarea

Noi nu putem dezvolta răbdarea pînă ce nu suntem în stare să exercităm înfrînarea sau controlul de sine. Această calitate a răbdării este reprezentată prin frunzele pomului. Puteți spune: “Este foarte straniu. Ce este ceea ce putem cunoaște despre frunze, care le face în stare să reprezinte răbdarea? Frunzele vor crește pe copac chiar dacă n-au fost curățate”. Aceasta este adevărat, și aici din nou analogia dintre pom și Noua Creatură cade, dar sunt cîteva puncte de o apropiată asemănare între frunzele unui pom și răbdarea omului lui Dumnezeu.

Dacă vei vedea un pom fără frunze la timpul cînd te aștepți la ele, imediat vei zice: “Mă tem că acest pom este pe moarte”, și dacă ai careva interes în el, îl vei uda, dacă va fi posibil, pentru a-i da viață. Dar dacă vei vedea un belșug de frunze verzi, vei zice: “DA! În acest pom este o abundență de viață”, și dacă acesta este un pom fructifer, te vei aștepta să capeți o roadă bună în curînd. La fel este și cu Noua Creație. Dacă vei vedea un om al lui Dumnezeu care nu și-a dezvoltat această calitate a răbdării, la timpul cînd ai aștepta aceasta de la el, vei zice: “Mă tem că el moare spiritual”. Apoi îi vei oferi apa Adevărului și te vei ruga pentru el, și-l vei ajuta atît cît poți, pentru a-i da, dacă ar fi cu puțință - viață (Iacov 5:20; 1 Ioan 5:16). Pe de altă parte, odată ce vei vedea răbdarea dezvoltată, vei zice că acesta are viața spirituală într-însul, și cu cît mai multă răbdare vei vedea, te vei gîndi că cu atît mai multă viață el are, și cu atît mai mult te vei aștepta ca la timpul potrivit roada coaptă a iubirii să-și facă apariția.

Sunt două calități speciale pe care le posedă frunzele unui pom, care le fac să fie asemănate cu răbdarea. Una este mobilitatea lor, și alta este faptul că ele absorb Bioxidul de Carbon, și îl divizează în Carbon și Oxigen. Carbonul este apoi folosit pentru creșterea pomului, și Oxigenul, acest element al atmosferei care susține viața omului și a animalelor inferioare, este emis în aer.

(1) Știți cît de mobile sunt frunzele unui copac. Cînd suflă vîntul, frunzele se apleacă și se îndoie după el, și apoi, după ce vîntul trece, ele se refac sau se restabilesc imediat la loc, ca și cînd n-a fost nimic. În această privință frunzele diferă considerabil de tulpina unui pom bine dezvoltat. Tulpina reprezintă tăria noastră, hotărîrea, fermitatea și statornicia noastră la principii; frunzele, de altă parte, reprezintă răbdarea noastră, îngăduința noastră la greutăți și încercări, unde nici un principiu nu este în joc.

La fel ca și în cazul unui pom natural bine dezvoltat, tulpina puternică, împreună cu puternica sau ferma poziție pe care o are rădăcina în pămînt, previne pomul de a nu fi smuls de către un vînt puternic sau de o altă cauză, la fel este și cu omul lui Dumnezeu matur, deoarece din cauza credinței sale adînci și a puternicului curaj în Domnul (nu în sine însuși), el este în stare să stea ferm împotriva vîntului de oricare doctrină falsă sau orice altceva intenționat de către adversar, pentru a cauza pe omul lui Dumnezeu să se abată de la datoria față de Domnul. Nouă ni s-a spus că servul Domnului nu trebuie doar să străduie sau să tindă, ci ni se spune de asemenea că el trebuie “să lupte pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” – Iuda 3. Foarte diferit de aceasta este răbdarea. Sunt multe încercări care ne vin din afară, care nu afectează chestiuni de principiu. În astfel de cazuri noi ar trebui să cedăm, noi trebuie să exercităm răbdarea.

Să ne amintim exemplul Domnului nostru Isus. Cînd adevărul era în joc, cînd el a fost ispitit să se abată de la voia lui Dumnezeu, nimic nu l-a putut face să se clatine și să se abată. Știind că Domnul îl va ajuta, el și-a făcut fața ca o cremene; și el știa că el nu va fi dat de rușine – Isaia 50:7. El avea o puternică tărie și curaj, dar în același timp el avu o răbdare infinită. Persecuțiile și adversitățile, el le-a îndurat supus, cu blîndețe și cu răbdare. Cînd el a fost insultat, el nu a insultat, și el singur a îngăduit să fie biciuit, scuipat și disprețuit, fără a reproșa sau a se răzbuna.

(2) O altă calitate posedată de către frunze este puterea absorbirii Bioxidului de Carbon (CO₂), descompunîndu-l în Carbon și Oxigen, asimilîndu-l pe primul și întorcîndu-l pe al doilea în atmosferă. Tot Carbonul (Cărbunele de lemn) din copac este extras din atmosferă, și frunza este unica care face această minunată și grea lucrare. Totuși Carbonul formează o jumătate din greutatea netă a pomului. El este reprezentat în special în fibrele lemnoase care dau tărie diferitelor părți ale pomului. Aceasta ne aduce aminte că doar cînd avem calitatea de răbdare noi putem adăuga stăpînirea morală (a înțelepciunii) la ființa noastră spirituală, și astfel să dezvoltăm puterea caracterului. Iată de ce Apostolul Iacov ne-a îndemnat să lăsăm ca răbdarea să-și facă desăvîrșit lucrarea, ca noi să putem fi desăvîrșiți și întregi, și să nu ducem lipsă de nimic.

În partea inferioară a frunzelor sunt mulți pori numiți stomate (deschizături sau orificii), prin care Bioxidul de Carbon este absorbit în frunze și Oxigenul este eliminat în atmosferă. Particulele mici, numite granule de Clorofil, care dau frunzelor culoarea verde, pun mîna pe Bioxidul de Carbon în momentul cînd acesta intră, și îl descopun în părțile lui componente, o parte de Carbon și două părți de Oxigen. Carbonul este asimilat pentru a da tărie diferitor părți ale pomului. Cele două părți ale Oxigenului, pe de altă parte, se degajă în aer. Astfel planta absoarbe Bioxidul de Carbon și emite Oxigenul.

În cazul ființelor umane și a animalelor inferioare, procesul este exact inversat. Prin plămîinii lor ei absorb Oxigenul și elimină Bioxidul de Carbon. Oxigenul este dătătorul de viață pentru om și animale, și Bioxidul de Carbon este otrăvitor pentru ei, și dacă n-ar fi nici o plantă, atmosfera în curînd ar deveni golită de Oxigen și supraîncărcată cu Bioxid de Carbon, și toată carnea ar muri. Ce minunată este Înțelepciunea lui Dumnezeu în acest schimb reciproc și balans al naturii.

Între omul firesc și cel spiritual există aceeași relație ca și între animale și plante. Atmosfera în care trăiesc animalele și copacii, reprezintă împrejurarea noastră, circumstanțele în mijlocul cărora ne trăim viețile noastre. Oxigenul în mod potrivit reprezintă acele circumstanțe care conduc la prosperitate materială, și Bioxidul de Carbon, pe acelea care duc la adversități, nenorociri sau greutăți materiale. Omul firesc înfloarește cu și pe prosperități materiale, la fel cum crește datorită Oxigenului. Acestea sunt dătătoare de viață pentru el. Doar observați efectul produs asupra unui om dându-i un adaos la salariu și o poziție mai bună. Nu va înflori el oare! Nu se va bucura el de sine! Cu cât el va deveni mai prosper în cele firești sau pămîntești, cu atât mai mult el se va gândi că răul în această lume a fost supraestimat. Dar presupuneți că asupra lui vor veni adversități, adică necazuri, nenorociri sau greutăți pămîntești, în același timp el va fi deprimat și descurajat. Dacă adversitatea va crește, la fel va crește și disperarea sa, și cu continuarea acesteia el va deveni tot mai descurajat, întristat și mîhnit, pînă cînd în cazuri extreme el va cădea într-o astfel de stare de disperare, încît în final el ar putea comite sinucidere. Astfel, adversitatea materială, ca și Bioxidul de Carbon, este otrăvitoare pentru omul firesc. “Întristarea lumii aduce moarte”.

Cu omul spiritual, Creatura Nouă în Hristos Isus, are loc situația opusă. Dacă Noua Creatură nu primește nici o adversitate, nenorocire sau greutate fizică, financiară sau socială, ea se va vesteji spiritual. “Cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mîntuire, și de care cineva nu se căiește niciodată”. Ea are nevoie de adversități pentru a crește spiritual. Prin intermediul răbdării, ea le descompune, adică ia ceea ce este bun în ceea ce privește pentru a adăuga fibrele morale la ființa sa și elimină dubla porție a prosperității altora.

La fel există și un schimb reciproc și balans între omul lui Dumnezeu și omul firesc cum este între plante și animale. La fel cum oamenii și animalele absorb Oxigenul și elimină Bioxid de Carbon, și copacii din contra, absorb Bioxidul de Carbon și elimină Oxigenul, tot exact așa și omul firesc, în timp ce înfloarește în prosperitatea materială, cauzează adversitate asupra celor care se străduie să trăiască evlavios în Hristos Isus, și ultimii în loc de a fi vătămăți de experiențe, folosesc fiecare adversitate pămîntească care le vine, pentru a face bine la toți oamenii cît au putință, în timp ce în același timp ei adaogă tot mai mult la tăria lor spirituală și mențin viața lor spirituală. Isus, vorbind ucenicilor săi, a spus: “Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: “Robul nu este mai mare decît stăpînul său”. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” – (Ioan 15:18-25). Dar întorcînd cu binele pentru rău, binecuvîntînd pe cei ce blastămă, făcînd bine celor ce-i urăsc, și rugîndu-se pentru cei care îi folosesc în mod disprețuitor, urmașii în urmele blîndului Isus muștră, ceartă, sau condamnă lumea aceasta a păcatului, și exercită o influență păzitoare sau conservantă asupra lumii, prevenind-o și împiedicînd-o de a se duce rapid într-o mai adîncă degradare morală și moarte.

Isus a exprimat acest adevăr cînd, după ce le-a spus urmașilor săi, că profeții adevărați ai lui Dumnezeu, totdeauna au fost persecutați pentru cauza dreptății și i-a îndemnat să se bucure și să fie nespuse de fericiți cînd ei vor fi insultați și persecutați pentru cauza Sa, El adaogă: “Voi sînteți sarea pămîntului” – (Matei 5:10-13). La fel după cum sarea exercită o influență conservantă sau păzitoare, de păstrare asupra cărnii, și după cum plantele exercită o influență conservantă, de păstrare sau păzitoare asupra animalelor, la fel și sfinții lui Dumnezeu cu toții înainte au exercitat o influență conservantă, păzitoare și de păstrare asupra lumii, pentru că puțini oameni neprihăniți în lume au păstrat lumea de a nu fi distrusă. La aceasta se referă Pavel cînd citează din Isaia: “Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămînță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora” – (Rom. 9:29). Domnul a distrus Sodoma deoarece în ea nu erau nici zece oameni neprihăniți - (Gen 18:16-32).

Înainte de a părăsi această parte a subiectului nostru, eu aș dori să vă atrag atenția la alte două puncte importante. Primul este că proporția Bioxidului de Carbon în atmosferă este foarte mică, doar a cinci-suta parte din Oxigen. La fel este și în atmosfera spirituală a Noii Creații. Proporția adversității este de regulă, cu mult mai mică decît cea a prosperității. Prin urmare noi trebuie să fim foarte cu luare aminte ca să nu risipim și să nu irosim nimic din ea.

Un alt punct, este că, Bioxidul de Carbon este absorbit și descompus doar sub influența luminii și a căldurii care vin de la soare. În timpul nopții acest proces încetează cu totul. În același mod, Noua Creatură doar cînd este sub influența luminii și căldurii lui Dumnezeu, înțelepciunii și iubirii Sale provenite din Evanghelie, doar atunci ea poate extrage binele din orice adversitate prin intermediul răbdării. “Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfință, rugați-vă prin Duhul Sfînt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” – Iuda 20, 21.

Uniți cu Răbdarea – Evlavia; cu Evlavia – Iubirea de frați; și cu Iubirea de frați – Dragostea de oameni.

Pomul acum este bine crescut, își are rădăcina, tulpina, și ramurile, el a fost curățit și îndreptat, și a produs din abundență frunze verzi și sănătoase. Noi ne putem zugrăvi în mințile noastre doar un astfel de puternic și frumos caracter, plin de viață spirituală și energie, care dă recunoscător adăpost, ocrotire și protecție oamenilor și animalelor. Plin de credință, și cu o puternică tărie în Domnul, lui nu-i este rușine să vorbească despre Hristos, și a-și modela viața sa în corespundere cu concepția lui Hristos. El nu numai că cunoaște Biblia de la Geneza la Apocalipsa, dar el o poate expune sau prezenta, tălmăci sau explica altora, și le poate face clare misterele sau tainele lui Dumnezeu. Cu adevărat, atât de

numeroase și extensive pot fi ramurile cunoștinței, pe care le-a cultivat, încât el ar putea fi chemat să fie un pastor al unei mari și prospere adunări, sau a fi un ocupant al unui loc sau scaun în careva colegii teologice. Un astfel de caracter ca acesta, sigur ar fi o admirație a tuturor care îl cunosc, dar chiar aceasta ar putea să nu fie suma tuturor virtuților sale. Înfrînarea sa sau controlul său de sine poate fi de un așa fel, ca el să se poată ține calm în toate circumstanțele și împrejurările, să-și păstreze corpul în stăpânire, și astfel să-și aranjeze cititul și observația sa încât să studieze doar astfel de subiecte și pe acestea într-așa un mod, încât creșterea sa spirituală să fie sporită. În sfârșit, răbdarea sa poate fi atât de perfectă încât să fie în stare să îndure adversități, insulte, ocări, și persecuții, să fie întărit în caracter prin încercări la care este expus, și să întoarcă cu bine la rău. În mod sigur, veți spune - că un caracter așa de minunat ca acesta ar fi potrivit pentru Împărăția Cerească.

Nu dragi frați, este necesar ceva mai mult înainte ca el să fie acceptat ca comoștenitor cu Isus Hristos. Dacă cu toate aceste calități excelente, el nu și-a cultivat și dezvoltat la timpul necesar iubirea, Dumnezeu Îl va tăia ca nefolositor. Straniu, da? Nu, noi niciodată n-am crescut pomii fructiferi sau roditori pentru frunzișul lor; noi creștem acești pomi fructiferi sau roditori pentru fructele sau roadele lor. Dacă binele pe care un om îl face altora este în cel mai bun caz doar un rezultat sau produs al credinței, cunoștinței, și răbdării sale, și dacă acesta este făcut cu scopul de a-și clădi caracterul său spiritual, dacă el nu a atins gradul când binele pe care el îl face altora este rezultatul sau produsul iubirii pentru aceștia și pentru Dumnezeu, acest om nu a îndeplinit scopul pentru care Dumnezeu l-a ales. Iubirea trebuie să fie motivul de fundament sau susținător al tuturor vorbelor și a faptelor noastre, înaintea ca Dumnezeu să ne recunoască ca cultivând roadele sfințeniei. Doar unora ca aceștia, care astfel și-au dezvoltat și desăvârșit această calitate a iubirii, calitatea de asemănare cu Dumnezeu, numai acestora Domnul le va spune la timpul său cuvenit: “Bine rob bun și credincios; intră în bucuria Stăpînului Tău. Ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri”.

Pavel ne dă acest gând în cuvintele frumoase din 1 Cor. 13:1-3: “Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zîngănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sînt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toate averile pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic”.

La fel ca și un pom roditor și fructifer care pentru a-și îndreptăți existența pe lângă frunzele sale trebuie să-și dezvolte muguri, flori, și în sfârșit roade, tot așa și omul lui Dumnezeu trebuie să aștepte la răbdarea sa - evlavia, la evlavia sa – dragostea de frați, și la dragostea de frați – iubirea de oameni. Evlavia este reprezentată prin muguri, dragostea de frați este reprezentată prin flori, și iubirea de oameni prin roade. Mugurii, florile și roadele reprezintă trei trepte sau etape, ultima fiind roada, aceea pentru care pomul este crescut; în același fel evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni reprezintă trei trepte, ultima fiind iubirea în sensul atotcuprinzător, roada pentru care Noua Creatură este pregătită, instruită, crescută, îngrijită, și dezvoltată.

Uniți cu răbdarea – Evlavia

Unii pretind că evlavie înseamnă asemănare cu Dumnezeu. Este adevărat că însemnătatea originală este asemănarea cu Dumnezeu, dar acesta este un exemplu de eroare în care ar putea cădea cineva care ar insista prea tare asupra sensului original al cuvîntului. Evlavia este unul din multele cuvinte care și-au schimbat sensul în decursul timpului. Dacă el ar însemna asemănarea cu Dumnezeu, la el n-ar fi necesar de a adăuga sau a uni cu el dragostea de frați sau iubirea de oameni, deoarece Dumnezeu este iubire, și dacă noi suntem ca Dumnezeu, sau asemenea lui Dumnezeu, ar trebui să atingem punctul iubirii în sensul său atotcuprinzător, punctul iubirii desăvârșite. Cuvîntul Grecesc tradus prin “evlavie” în versul pe care îl cercetăm este “*eusebeia*” care înseamnă pietate, cucernicie, respect și reverență, adică venerație, adorare și stimă pentru Dumnezeu. Cuvîntul Englez “evlavie” în sensul său curent, este totuși, o bună traducere a termenului Grecesc.

Acesta este mugurele, prima treaptă în formarea roadei iubirii. Omul care a atins doar această treaptă nu este atât de atractiv sau drăguț, ca unul care ar adăuga la răbdarea sa și dragostea de frați. Mugurul este puțin dur, și verde. Germenele, nucleul sau embrionul, florii și a fructului se află în el, dar el este ascuns de la vedere, acoperit pe deasupra cu o capsulă tare, și dacă pui mugurul în gură, vei găsi că el este amar, neplăcut la gust.

Acei care au atins treapta evlaviei se pot aștepta la timpul potrivit să dezvolte roada iubirii, dar pînă aici ei au doar începutul acesteia.

Poporul Scoțian de două sau trei generații în urmă, forma o ilustrație a efectului acestui har al evlaviei. Acești oameni aveau o mare reverență față de Dumnezeu, și o iubire de dreptate. Ei aveau ceea ce noi am putea numi o iubire din datorie, o dorință de a asculta poruncile lui Dumnezeu. Ei erau onești în treburile lor de afaceri și în toate afacerile vieții, și erau foarte stricți cu copiii lor. Ei erau respectați de toți, dar ca și germele sau embrionul în mugur, iubirea lor, deși era în ei, era ascunsă. Era considerat ca un semn de slăbiciune ca ei să-și arate iubirea, ori de a fi demonstrativi în orice fel. Înfașșurările acestor oameni, după cum acestea pot fi observate din portretele lor, sau din fețele unora puțini care mai sunt

încă în viață, erau severe și aspre. Aceste caracteristici pot fi într-o măsură oarecare naturale poporului sau rasei Scoțiene, dar eu cred că acestea erau în principal rezultatele pregătirii, școlii sau educației Calviniste. Un om care este sincer, totdeauna încearcă de a fi ca și Dumnezeu cărui i se închină sau pe care îl venerază sau adoră, și Dumnezeu Calvinist este – aspru și antipatic, care nu inspiră dragoste sau simpatie.

Uniți cu evlavia – Iubirea de frați

Evlavia este o calitate bună, dar aceasta este doar starea de mugur, prima treaptă sau treapta din datorie a iubirii. Acei care Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai bine, vor adăuga la evlavia lor – iubirea de frați. Aceasta este reprezentată prin flori.

La fel după cum vine un timp, când petalele, care formează interiorul mugurului, devin atât de mari și întinse, încât într-o bună dimineață, datorită influenței favorabile și binevoitoare a luminii solare și a căldurii, ele împing și înlătură capsula tare și mugurul devine floare, tot așa vine și un timp în dezvoltarea Noii Creații, care este conformată imaginii lui Hristos, când, datorită influenței înțelepciunii și iubirii lui Dumnezeu, care radiază din paginile Evangheliei iubirii, care crește în inima sa și înlătură bariera care pînă acum a restrîns-o, și Noua Creație găsește că ea și-a adăugat sau și-a unit la evlavia sa sau iubirea din datorie – iubirea de frați.

Ceea ce îl ajută cel mai mult pe un Creștin este porunca nouă a Domnului nostru: “Iubiți-vă unii pe alții, cum v-am iubit și eu”. Și explicația lui Ioan a acestor cuvinte în prima sa epistolă, capitolul 3, versetul 16: “noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați”.

Un pom este atractiv în mod deosebit prin florile sale. Frumusețea și mirosul aromat ne atrage la ele. Nu este oare exact la fel cu mulți frați și surori din cei cunoscuți nouă? Frumusețea caracterului lor și mirosul plăcut al multelor fapte binevoitoare de sacrificiu de sine ale lor ne atrag la ei. Noi suntem atrași la ei. Nu este oare la fel cu orice tovărășie sau societate a fraților Domnului care reprezintă frumusețea și mirosul aromat a iubirii frățești? Mulți mi-au spus că primul lucru care i-a atras la adevăr, a fost iubirea manifestată printre frați.

Dar amintiți-vă că “inima (naturală) este nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea;”. Inima noastră ne va spune cîteodată că noi am dezvoltat acest har al iubirii frățești cînd noi de fapt nu l-am dezvoltat. Atît timp, cît germenul sau embrionul este închis înăuntru capsulei de păstrare, noi am atins doar treapta de mugure. Noi nu putem spune cu adevărat că am atins treapta frunzelor, pînă cînd petalele n-u și-au deschis acoperămîntul dur. Pentru a fi atinsă treapta frunzelor, treapta iubirii de frați, iubirea noastră trebuie să fie vizibilă, să fie văzută. Aceasta nu trebuie să fie închisă în inimile noastre, dar trebuie să fie manifestată prin cuvinte amabile, binevoitoare, iubitoare și prin multe acte mici și posibil unele acte mari, de sacrificiu de sine ale iubirii. “Prin aceasta vă vor cunoaște că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții”. Dar cum vor cunoaște oamenii aceasta, decît dacă ne vor vedea pe noi manifestînd această iubire? Dacă ei o vor vedea, și în special dacă ei o vor vedea în circumstanțe sau împrejurări de încercări și greutăți, cînd ei cel mai puțin s-ar aștepta de la noi aceasta, atunci ei vor cunoaște că noi suntem ucenicii lui Isus.

Aduceți-vă totdeauna aminte de a vă întreba: “Am eu această iubire închisă în inima mea? – Dacă da, eu am dezvoltat doar mugurul sfințeniei”. Sau: “Arăt eu iubirea mea fraților prin cuvintele mele și prin faptele mele? - Dacă da, eu sunt bucuros, fericit și mulțumit, pentru că aceasta înseamnă că eu m-am dezvoltat la treapta de flori, și în curînd ar trebui să mă aștept să dezvolt și fructul sau roada iubirii atotcuprinzătoare”. Aduceți-vă aminte că a iubi un frate înseamnă ai spune lui aceasta; dar aceasta înseamnă deasemenea ceva mai mult, după cum Apostolul Pavel zice: “Copilașilor, să nu iubim cu vorba (numai), nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” – 1 Ioan 3:18. Dragi frați, fie ca noi să ne rugăm lui Dumnezeu ca El să ne facă în stare nu numai să avem gînduri și dorință în direcția iubirii fraților noștri în Hristos, cu o inimă curată și aprinsă, dar ca să-i iubim cu adevărat așa cum ne-a iubit Hristos, și anume – să ne dăm viețile noastre pentru ei la fel cum a făcut și El, necontînd sunt ei cu noi amabili și iubitori ca răspuns sau nu, sau chiar dacă vorbesc de rău de noi și sunt așpri față de noi. Fie ca noi să ținem minte că noi suntem toți încă în carne și în stare să greșim.

Aceasta ne aduce la un punct special de asemănare între florile pomului și această iubire de frați. Florile își dau sau își sacrifică viața lor una pentru alta. Așa s-a întîmplat că Dumnezeu le-a format astfel că nici o frunză nu se poate fertiliza singură de sinestătător, pentru că polenul, partea dătătoare de viață a florii, se coace mai întîi. Pînă ce polenul nu a fost eliminat sau aruncat din floare, germeul sau embrionul dinnăuntru nu se coace, fiind gata de a primi și de a fi fertilizat de către polenul de la o altă floare. Cînd acesta a fost fertilizat, petalele cad și fructul începe a crește. Cum ajunge polenul la o altă floare? Cu ajutorul insectelor care zboară de la o floare la alta, ducînd polenul cu ele pe picioarele lor și pe corpurile lor. Ele fac aceasta, nu pentru scopul de fertiliza florile, dar pentru a suge sau a absorbi dulceața din ele.

Aceasta este tocmai exact ceea ce se întîmple cu noi. Cînd noi am înflorit spre iubirea de frați, noi suntem o țintă pentru Satan. El nu este adversarul lumii, pentru că întreaga lume, ni se spune, că deja zace în cel rău. (1 Ioan 5:19), dar el este adversarul acelor care arată spiritul lui Hristos, spiritul iubirii; și cu cît mai mult noi manifestăm iubire de frați, cu atît mai mult noi suntem o pradă pentru Satan. El este cel care trimete în timpul vieții noastre insectele necazului pentru a ne suge și absorbi dulceața din viațile noastre și pentru a smulge vitalitatea noastră.

Insectele, majoritatea din ele, sunt frumoase la vedere; fregvent ele apar aproape ne semnificative; dar lăsați ca o astfel de creatură să se coboare pe mâinile noastre sau pe gât sau pe o altă parte necoperită a corpului nostru, și să înceapă să se miște sau să se târască pe corpul nostru, cât de neplăcut și de dezgustător ne simțim! Instinctiv noi îi dăm afară sau încercăm ai ucide. Dragi frați, aceste insecte reprezintă încercările care vin asupra Noii Creații. Când acestea vizitează pe alți frați, ele nu arată așa de rele, ele apar câteodată aproape ne semnificative, dar lăsate să vină peste noi, deodată găsim cât de neplăcute sunt ele, cu mult mai mult decât ne-am așteptat. Instinctiv noi încercăm a scăpa de ele, dar la fel ca și cu insectele, cu cât mai mult ne luptăm împotriva lor cu atât mai rele ele devin, ca regulă, și majoritatea lor sunt otrăvitoare.

În trimiterea încercărilor, cu scopul de a suga dulceața din viețile noastre, și otrăvind-ne, Satan izbutește cu atât mai mult cu cât aceasta ține de trupul nostru. Polenul nostru, vitalitatea noastră umană, se trece împreună cu încercările. Dar tocmai aici Satan își găsește sfârșitul, deoarece prin aceleași încercări, Noua Creatură este întărită în caracter, și învață cum să simpatizeze cu alții care trec prin experiențe similare. Noi suntem pregătiți în același fel în care a fost pregătit Domnul nostru, pentru că “se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” - Evrei 2:10. Încercările pe care Dumnezeu Le-a permis lui Satan să-l ispitească și să-l încerce pe Domnul nostru Isus au fost aceleași pe care noi le îndurăm. El “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” - Evrei 4:15.

Cu cât mai multe încercări avem, dacă noi corect ne exersăm sau ne antrenăm prin ele, cu atât mai mult noi suntem în stare să simpatizăm cu frații noștri în suferințele lor, nu numai cu aceia dintre ei care se bucură în lumina adevărului prezent, dar de asemenea și cu acei care se mai află încă într-o stare fiind legați în sistemul nominal, sau care sunt în afară, în condiția de pustiu, dezgustați de toate profesiunile și ocupațiile religioase. Cu cât noi simpatizăm mai mult cu ei, cu atât mai mult din timpul nostru, din banii, talentele, influența noastră și energia noastră le vom cheltui pentru interesele lor temporale și în special pentru interesele lor spirituale. Noi nu ne considerăm pe noi întâi și pe frații noștri pe urmă, dar tocmai contrariul acestuia. Noi ne dăm, ne sacrificăm viețile noastre, vitalitatea noastră umană, pentru ei, la fel cum și florile își dau viețile lor una pentru alta.

Un fapt foarte important de reținut este că florile nu au nimic cu trimeterea insectelor la alte flori. Deși noi știm că încercările care ne vin la noi ca Creaturi Noi, lucrează împreună pentru binele nostru spiritual, și sunt de fapt esențiale pentru noi, totuși noi nu trebuie să avem nimic cu punerea sau aducerea acestor încercări asupra altora. Cum a spus Isus: “Este cu neputință să nu vină prilejurile de păcătuire; dar vai de acela prin care vin!”. Domnul va permite Satanei și tuturor care doresc să-i fie agenții săi, să aducă încercări asupra fraților, știind că acestea vor lucra ca teste pentru ei, și, dacă vor fi în mod potrivit folosite, îi va face în stare să devie mai dezvoltăți spiritual, dar mînia Domnului sigur va veni, mai devreme sau mai târziu, asupra tuturor acelor “prin care vin”. Dumnezeu ne interzice ca nimeni din noi să nu fim, să nu facem, să nu lucrăm ca agenții lui Satan în acest sau în oricare alt mod! Dacă nouă ni se întâmplă că suntem duși în a da sau a duce sau a atrage încercări asupra fraților, fie ca noi să ne mărturisim păcatele la tronul harului și să dorim să îndreptăm răul pe care l-am făcut.

Uniți cu dragostea de frați – Iubirea de oameni

La fel ca și floarea, care și-a dat dulceața și vitalitatea, și care este gata de a fi fertilizată și să devină dezvoltată pînă la fruct, prin vizita în continuare a insectelor, aducînd polenul de la alte flori, la fel și Noua Creatură, care prin încercări și-a cheltuit mult din dulceața și vitalitatea vieții sale umane, și care își dă, își sacrifică viața pentru frați, de asemenea este gata să se dezvolte de la dragostea de frați - în iubirea în sensul atotcuprinzător, prin vizitarea în continuare de către încercări, și prin sprijinul, ajutorul și cooperarea compătimitoare a fraților săi care își dau, își sacrifică, își cheltuie viața pentru el. În acest mod el învață să compătimizească nu numai cu frații săi în Hristos Isus, dar de asemenea și cu lumea, omenirea întregă, și în final chiar și cu vrăjmașii.

(1) În timp ce se străduie să iubească dreptatea și să asculte de Dumnezeu (iubirea din datorie), el descoperă cât de slab el este, și cât de mult el dorește ca alții să ierte, să fie îngăduitori sau să arate îngăduință cu slăbiciunile, neajunsurile sau greșelile sale. (2) Aceasta îl învață să treacă peste neajunsurile, slăbiciunile și greșelile fraților, și îl face în stare să învețe cum să-i iubească (iubire frățească). El vede cât de mult bine el poate face sieși și lor, prin purtarea răbdătoare cu ei și tratînd cu ei binevoitor și amabil, din inimă, iubitor, chiar dacă pentru a face aceasta de la el se cere să sacrifice ceea ce el ar putea destul de corect să numească drepturile sale. (3) În acest mod, prin aceste încercări continue și prin ajutorul pe care el îl primește de la frați care își dau viața pentru el, el devine, cum s-ar spune, fertilizat, și dezvoltă fructul sau roada iubirii – iubirea atotcuprinzătoare. El găsește că el este acum în stare să compătimizească atât cu prietenii cât și cu dușmanii, să facă mari îngăduințe pentru multele greșeli ale lor, și să le facă bine atât cât are ocazii și posibilitate, pentru că “dragostea acoperă o sumedenie de păcate”. În acest fel el se pregătește să domnească cu Hristos și să binecuvînteze omenirea.

Cea mai bună cale de a-ți birui dușmanii este de a fi binevoitor cu ei. Foarte puțini dușmani pot rezista bunătății stăruitoare repetate, dacă iubirea voastră pentru ei este cinstită, sinceră, neprefăcută și deschisă. Rода sau fructul iubirii

implică iubire de Dumnezeu, iubire de dreptate, iubire de frați, iubire față de omenire în general, iubire față de vrăjmași, iubire față de tot în afară de rău. Este iubirea în sensul său atotcuprinzător. Când noi am atins această treaptă, noi am atins ținta iubirii desăvârșite.

Aceasta nu înseamnă, totuși, că nu mai este nimic de dezvoltat. La început fructul este mic, dur, verde, zbîrcit, și cu un miros neplăcut și de un gust amar. Când este mîncat, acesta poate fi aruncat. Aceasta reprezintă calitatea noastră a iubirii la început. La timpul potrivit, dacă toate merg bine, fructul necopt face loc fructului copt, mare și moale la pipăit. Este plăcut ochiului, mirosul este aromat și înmiresmat, și când este mîncat este delicios și bun pentru hrană. Iată cum este iubirea noastră când este coaptă.

Dacă fructul este lăsat pe copac, insectele îl atacă la fel cum au atacat și floarea, și puțin câte puțin el cade la pămînt și se vestejește. Dar mai este ceva; acolo în el, înăuntru lui se află sămînța, care, când este semănată, produce un alt pom. La fel este și cu omul lui Dumnezeu. Încercările vin asupra lui pînă la moarte, și atunci, când el cade în moarte, la timpul potrivit el va fi asociat cu Hristos în producerea sau nașterea altor pomi ai neprihănilor. Așa a fost cu Isus, după cum El a spus: “Adevărat, adevărat vă spun, că, dacă grăunțele de grîu, care a căzut pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” – Ioan 12:24. A fost estimat că proporția celor morți față de cei înviați va fi 144.000 la fiecare din membrii corpului lui Hristos.

Înainte de a încheia, mai sunt încă două puncte la care eu aș dori să vă atrag atenția. (1) Când sămînța este semănată, rădăcina nu crește și nu se răspîndește în toate direcțiile și nu devine mare, înainte ca să crească pedunculul, și pedunculul nu continuă a crește pînă ce-și va atinge deplina dezvoltare, înainte ca ramurile să înceapă a apărea, și astfel este și cu alte părți ale pomului. În același fel, noi nu găsim credința atingîndu-și deplina dezvoltare înainte ca curajul să înceapă să se manifeste, nici tăria sau curajul – înaintea cunoștinței, etc. Ceea ce noi găsim este, ca și în cazul pomului, că toate harurile enumerate de Apostolul Petru apar în ordinea menționată de el, în decursul a unei perioade comparativ scurte, variind de la individ la individ, și că atunci, an după an, ele continuă a crește mai repede sau mai încet.

(2) Un alt punct care ar trebui reținut este că, dacă sîdești o sămînță în pămînt, și nimeni nu ia seama sau n-are grijă de ea, rezultatul va fi, că acolo va crește un pom roditor, dar fructele care vor crește pe acel pom sălbatic, vor fi de o calitate inferioară și pomul însăși va fi strijit, rău dezvoltat. De altă parte, dacă de pom se ocupă un grădinar priceput și iscusit, acesta va crește în întregime și simetric, și fructele sale vor fi mari, moi, și dulci. Comparați, de exemplu, un pom de măr-de-pădure cu un pom de măr, cultivat cum se cuvine. La fel este și cu Noua Creatură. Oricît de dornici și nerăbdători am fi de faptul ca să producem fructele la timpul nostru și ca frunzele să nu se vestejească, nici o îngrijorare sau efort sau străduință din partea noastră nu va da rezultatul dorit dacă este deosebit, separat sau aparte de grija iubitoare a Domnului nostru, Gospodarul. Spre deosebire de pom, noi avem inteligență și suntem lăsați într-o mai mare măsură la liberarea voinței noastre. Dacă noi însăși ne îndepărtăm sau ne retragem de la grija Domnului, creșterea noastră spirituală va fi oprită din avansare, și roada iubirii noastre va fi mică și de o calitate inferioară. Cu cît mai mult noi ne supunem Lui, și cu cît mai puțin noi ne bizuim pe noi, cu atît mai bună va fi creșterea noastră spirituală, și cu atît mai bune fructe vom fi în stare a crește. “Smeriți-vă dar supt mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” - 1 Petru 5:6,7. Amin.